

Боляритѣ изпълниха царската воля. Но щомъ падна пѣтлето долу, между звѣроветѣ, окопити се бърже и зѣпна:
— Излѣзъ, лѣвчо!

Лѣвѣтъ излѣзе и помете тозчасъ всичкитѣ вълци. На третата нощъ пѣтлето пакъ закукурига и царѣтъ, като нѣмаше какво да прави, стана, извади изъ подъ възглавницата петалото и го хвърли на куцото пѣтле:

— На, па се прѣждосай отъ тука!

Пѣтлето закукука къмъ дѣдовата Пешова колиба. И чакъ когато му подаде петалото, дѣдо Пешо обърса съ ржавъ сълзата, що пълнѣше лѣвото му око.

А. Каралийчевъ

У БАБА НА ГОСТИ

Въ клонеститѣ дюли,
крие се и тули
кжшицата бѣла
съсъ перваза синь,
съ кривия куминь.

Ето стигнахъ вече
нисичкия плетъ,
дето се навежда
цѣфналь слънчогледъ.

Бѣлка ме посрещна —
ухъ, колко е смѣшна
съ мъничкитѣ лапи!
Дребничка и плаха,
тя съ опашка маха;

никого не хапе,
само знай да служи.

Аленитѣ ружи,
жълтата латинка,
какъ сж нацѣвтѣли
въ китната градинка!

Баба е на двора,
сбирала е сжчки;
какъ се благо смѣятъ
всичкитѣ ѣ рѣчки!...

Съ Бѣлка поиграхме:
гонихъ я, лудѣхме
и се много смѣхме.